

ÖĞRENCİLİĞİN OLMAZSA OLMAZI " KENDİNİ YENİLEME

Kendini yenileme, devamlı var olabilmenin ilk ve en mühim şartıdır. Öğrencilik hayatı kendi içerisinde tekrarları çok olduğu için ülfete çok yakın sınırlardadır. Her gün tekrarlanan ve bir önceki günle benzer yaşantılar sergileyen öğrencilik hayatında eğer birey kendini yenilemez popüler ifadeyle "güncellemez se" bıkkınlık, can sıkıntısı ve bezginlik görülmesi mümkündür. Kendini yenileyemeyenler ve bir gün öncesine göre hayatlarına farklılık katmayanlar güçlü de olsalar,

sermayeleri çok da olsa er-geç tükenip gitmeye mahkûmdur. Her şey, kendini yenileyerek canlı kalır ve varlığını sürdürür. Yenileme durunca da, canı çekilmiş ceset gibi, çürümeye, hebâ olmaya mahkumdur.

Exams are killing me.

Her sabah bir ceylan uyanır Afrika'da, kafasında tek bir düşünce vardır. En hızlı koşan aslandan daha hızlı koşabilmek. Yoksa aslana yem olacaktır. Her sabah bir aslan uyanır Afrika'da. Kafasında tek bir düşünce vardır. En yavaş koşan ceylandan daha hızlı koşabilmek. Yoksa açlıktan ölecektir. İster aslan olun, İster ceylan olun hiç önemi yok. Yeter ki güneş doğduğunda koşuyor olmanız gerektiğini, hem de bir önceki günden daha hızlı koşuyor olmanız gerektiğini bilin. Yaşam adlı koşuyu ne kadar güzel anlatmış Afrika atasözü: Bir önceki günden daha hızlı koşmak gerekmektedir. Çünkü eğer aslansanız ve en yavaş koşan ceylanı bir önceki gün yakalamışsanız ve bugün bir ceylan yakalamak niyetindeyseniz, artık bilmelisiniz ki en yavaş ceylan sizden daha hızlıdır. O halde düne göre hızınızı arttırmanız gerekmektedir. Yok, eğer ceylansanız ve henüz aslana yem olmamışsanız hızınızı düne göre mutlaka arttırmalısınız, Çünkü sıra size gelmiş olabilir. Yani... Hayat koşusunda, devam edebilmenin tek koşulu var... Dünden daha hızlı olabilmek... Bakın bakalım şimdi kendi kendinize... Ondan, şundan, bundan değil "Dünden" hızlı mısınız? Düñün neresindesiniz? Yoksa gelen her yeni gün size bir şeyler katmayıp bir şeyler götürüyor mu?

Bir gün insan virgülu kaybetti. O zaman cümlelerden korkar oldu ve basit ifadeler kullanmaya başladı. Cümleleri basitleşince düşünceleri de basitleşti. Bir başka gün ise ünlem işaretini kaybetti. Alçak bir sesle ve ses tonunu değiştirmeden konuşmaya başladı. Artık ne bir şeye kızıyor ne de bir şeye seviniyordu. Üstelik hiçbir şey onda en ufak bir heyecan uyandırmıyordu. Bir süre sonra soru işaretini kaybetti. Artık soru sormaz oldu. Hiçbir şey ama hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Ne kainat ne dünya ne de kendisi umurundaydı. Birkaç sene sonra iki nokta işaretini kaybetti. Artık davranış sebeplerini başkalarına açıklamaktan vazgeçti. Ömrünün sonuna doğru elinde yalnız tırnak işareti kalmıştı. Kendisine ait tek bir düşünce bile yoktu. Yalnız başkalarının düşüncelerini tekrarlıyordu. Son noktaya geldiğinde düşünmeyi, okumayı unutmuş vaziyetteydi. Oysa ki insan kendine düşenleri daha doğrusu vazifelerini yerine getirirse kulluk şuurunun bilincinde sorumluluk duygusu ile "iki günü denk olan ziyadadır" sözüne mukabil Eğer insan, doğru ve güzel olan

işleri yapma noktasında azimli ve kararlı olursa, kendisinin attığı bir adıma karşılık yüce yaratıcı tarafından daha fazlasıyla mükafatlandırılacaktır. Aynen şunun gibi;

Gencin birisi Kâbe'de hep, "Ey doğruların yardımcısı olan Allah ım, ey haramdan sakınanların yardımcısı olan Allah ım, sana hamd ü sena ederim" diye dua eder. Bu durum herkesin dikkatini çeker. Birisi, "Neden hep aynı duayı yapıyorsun, başka bir şey bilmiyor musun?" der. O da anlatır: 7-8 sene önce yine Kâbe'de iken içi altın dolu bir torba buldum. Tam 1000 altın vardı. İçimden bir ses "Bu altınlarla, şunları şunları yaparsın"diyordu. Hayır dedim kendi kendime, bu benim değil, başkasının malı, kullanmam haram olur dedim. Bu sırada birisi, "Şöyle bir torba bulan var mı?" diye bağıyordu. Çağırdım onu, nasıl bir

Bir insanın yaptığı işe inancı tam,
Hedefleri belli,
Plan ve programı var,
Sabırla iradesinin hakkını vererek devamlılık da gösteriyor ise,

O insan başarılı olur. Çünkü insan olarak kendisine düşen sorumlulukları yerine getirmiştir.

torbaydı, içinde ne vardı diye sordum. Torbayı tarif etti ve içinde 1000 altın vardı dedi. Al öyleyse torbanı diyerek verdim. Adam torbayı açıp içinden bana 30 altın verdi. Pazara gittim. Temiz yüzlü genç bir esiri överek satıyorlardı. Gencin temizliği dikkatimi çekti. Yanlarına gittim, bu köle için ne istiyorsunuz dedim. 30 altın dediler. Adamdan aldığım 30 altını verip genci satın aldım. Bir iki yıl geçti. Genç çok çalışkan, çok edepli idi. Onu aldığımı çok memnun olmuştum. Bir gün onunla giderken karşıdan iki üç kişi geliyordu. Genç bana dedi ki, Efendim, ben Fas emerinin oğluyum. Bu gelenler babamın adamları. Beni buldular. Senden beni satın almak isterler. Sen iyi bir insansın, onlara 30 bin altından aşağıya satma) dedi. O kişiler yanıma geldi, bu esiri bize satar misin dediler. Satarım dedim. 60 altın verelim dediler. Olmaz dedim. İyi ama sen bunu 30 altına almadın mı? Biz sana iki mislini veriyoruz dediler. Öyleyse gidin pazardan alın dedim. Artıra artıra 20 bin altına kadar çıktılar. 30 binden aşağı olmaz dedim. Çaresiz kabul ettiler. Altınları verip, genci alıp gittiler. Ben o 30 bin altınla işyeri açtım, ticaret yaptım, daha çok zengin oldum. Bir gün bana arkadaşlar, "Çok zengin bir ailenin iyi bir kızı var. Babası yeni vefat etti. Onunla seni evlendirelim" dediler. Ben de "olur" dedim. Nikâh kıyıldı. Deve yükleri çeyizini getirdiler. Çeyiz içinde bir torba dikkatimi çekti. Kıza, "Bu nedir ?" dedim. "İçinde 970 altın var, babam Kâbe'de bunu kaybetmiş, bulan gence 30 unu vermiş. Kalanını da bana hediye etti, çeyizine koyarsın dedi". İşte bu yaşadıklarımın dolaylı beni muhafaza edip koruyan ve harama girmememe, helale yönelme hususunda bana yardım eden Allah'a "Doğruların yardımcısı olan Allah ım, ey haramdan sakınanların yardımcısı olan Allah ım, sana hamdü sena ederim" diye dua etmekteyim der.

Sevgili öğrenciler, insan mükemmel bir varlık olarak yaratılmıştır.